

„Valóban méltó dicsérni téged, Istenszülő!”

Mint az első. Mint a legelső a szerelemben, csókban, sikerben, győzelemben... Nyomot hagy. Talán kitörölhetetlent.

Mint a deszkára ráfeszített vászon, amelyet lassan átitat az enyv. Mint a feláztatott, laza föld, amely kitárulkozva szívja magába az esőt. Talán ilyen volt ez a hét. Emberi sorsok, történetek közössége. Egyszerre idegen és ismerős, aztán egyre ismerősebb, végül közös. Az enyém is. Esténként összecsendültek a poharak, az életeink pedig legalább erre az időre, összefonódtak. Valami különös szimbiózisban, ami egyszerre volt természetes és hihetetlen, vágyott és kényszeres, s mindebben váratlanul testvéri.

A vászonra aztán rákerültek a rétegek. Lassan, igényesen. Mindegyiket sokáig egyengetve, simogatva, mert a következő megmutatta az előző hibáit, minden porszemét, hibáját. Törekvés a tökéletességre. Az idő pedig másképp telt. Térből kihelyezve, a Nyírség tágas horizontjainak középpontjában, remélve, hogy a végeik a „végtelenben újra találkoznak”.

A képi ikon mellett készült a belső is. A „nem kézzel festett”. Valahogy észrevétlenül és egyszerűen. Hogy aztán újra megértsem, Isten jó. Mint egy falat kenyér. Mint a szántóföld tavaszi illata. Mint a csillagokkal behintett, hideg márciusi égbolt. Mint egy gyengéd tekintet. Mint a megérdemelt esti pihenés a hosszú gyaloglás után. Valami otthon levés érzése, valami melegség, valami megköszönhetetlen, amitől legszívesebben csak térdre borulnék.

Úton hazafelé alig tudtunk megszólalni. Marci kérése törte meg a csendet, hogy kapcsoljuk be a rádiót. Az állomások között keresgélve egy kortárs zeneszám dübörgése hasította belénk a felismerést. Valami véget ért...

Hát lehet-e egy hetet tölteni úgy a Könnyező közelében, hogy a búcsú napján ne induljanak a szemből patakok?...

Sóti Zsuzsanna